

زندگی ماشین

دانش فضایی

نسخه‌سرنشین‌دار فضاپیمای دراگون با موفقیت راهی فضا شد

آغاز دوران سفر با اژدها

👉 پس از ماه‌ها انتظار

نسخه‌سرنشین‌دار فضاپیمای دراگون متعلق به شرکت اسپیس ایکس برای انجام نخستین پرواز آزمایشی خود به فضا آماده شد. این فضاپیما

بامداد شنبه ۱۱ اسفند ۹۷، پایگاه فضایی کندی آمریکا را به مقصد ایستگاه فضایی بین‌المللی در مدار ۴۰۰ کیلومتری زمین، ترک کرد.



گزارش‌های اولیه نشان می‌دهد تمامی سامانه‌های فضاپیما و پرتابگر آن عملکرد صحیحی داشتند و همه چیز برای الحاق دراگون سرنشین‌دار به ایستگاه فضایی بین‌المللی آماده است. براساس برنامه اعلام شده، دراگون حدود پنج روز به ایستگاه متصل می‌ماند و سپس به زمین بازمی‌گردد و در آب‌های اقیانوس اطلس فرود می‌آید. در قالب نخستین پرواز آزمایشی فضاپیمای سرنشین‌دار دراگون، هیچ فضاوردی به فضا اعزام نشد و تنها یک عروسک انسان‌نما در یکی از صندلی‌های فضاپیما قرار داده شد. این عروسک به تعدادی حسگر و سنسند برای بررسی شتاب و فشار مجهز است که به مهندسان کمک می‌کند برخی از شرایط داخلی فضاپیما را در زمان پرتاب و بازگشت به زمین ارزیابی کنند.

در صورتی که دراگون در این پرواز عملکرد موفق داشته باشد، این فضاپیما بار دیگر در بهار سال آینده به طور آزمایشی به فضا پرتاب می‌شود و پس از موفقیت دومین پرواز همه چیز برای انجام نخستین پرواز عملیاتی دراگون در تابستان سال آینده آماده خواهد شد.

در نخستین پرواز عملیاتی فضاپیمای سرنشین‌دار دراگون، تعدادی از فضانوردان آمریکایی به ایستگاه فضایی بین‌المللی اعزام می‌شوند. اعزام فضانوردان به فضا با دراگون نقطه عطفی در تاریخ پروازهای فضایی جهان به‌شمار می‌رود زیرا تاکنون هیچ شرکت خصوصی، فضاوردی را به فضا اعزام نکرده است. از طرفی از زمان بازنشستگی شاتل‌های فضایی آمریکا حدود هشت سال می‌گذرد و در این سال‌ها هیچ فضاوردی از خاک آمریکا به فضا سفر نکرده و فضاوردان این کشور برای سفر به ایستگاه فضایی بین‌المللی به فضاپیماهای کهنه‌کار سایوز روسیه وابسته بودند.

فضاپیمای دراگون حدود ۹/۵ تن جرم داشته و چهار متر قطر و حدود هشت متر ارتفاع دارد. ظرفیت دراگون هفت نفر است و شرکت اسپیس ایکس در نظر دارد در سال‌های پیش‌رو به کمک نسخه‌های ارتقا یافته این فضاپیما، فضاوردان راه‌های ماه و سپس مریخ کند.

دنیای ربات‌ها

مرسدس و ب.ام.و توافق همکاری امضا کردند

ب.ام.و.گروپ و دایملر ای‌جی (AG) تصمیم دارند برای کار روی نسل بعدی هدایت خودران با یکدیگر همکاری کنند. به گزارش خبر خودرو، در ابتدا تمرکز آنها روی پیشبرد ساخت نسل بعدی فناوری‌ها برای سیستم‌های کمک‌راننده، هدایت خودران در بزرگراه‌ها و پارک خواهد بود. این دو خودروساز آلمانی توافق‌نامه‌ای را برای ساخت مشترک فناوری‌های خودران امضا کرده‌اند. ب.ام.و.گروپ و دایملر ای‌جی همکاری خود را به‌عنوان مشارکتی راهبردی و طولانی‌مدت می‌بینند که هدف آن ساخت نسل بعدی فناوری‌ها برای دسترسی از اواسط سال ۱۳۹۹/۲۲۰ است. این خودروسازان معتقدند برنامه‌ریزی مشترکشان مزایای متعددی خواهد داشت. یکی از مزایای مشهود این همکاری آن است که تجارب و مهارت‌های هر یک از طرفین و زیرساختی مقیاس پذیر به ساخت فناوری‌های جدیدتر کمک می‌کند.

همچنین با چرخه‌های نوآوری کوتاه‌تر، فناوری‌های جدیدتر زودتر وارد بازار خواهد شد. این دو خودروساز همچنین اعلام کرده‌اند ایمنی سرنشینان اولویت اول آنها خواهد بود.

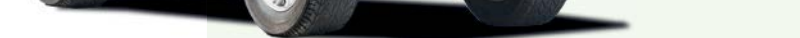
رقیب تسلا ۳ با توان ۴۰۰ اسب بخار معرفی شد

پولستار ۲ سرانجام به طور رسمی معرفی شد تا رقیبی برای تسلا مدل ۳ در بازارهای جهانی باشد. پولستار، برندی زیرمجموعه جیلی و همچنین شرکت خودروسازی ولوو است که از دانش فنی شرکت‌های مذکور برای توسعه محصولات خود استفاده می‌کند. مشخصات فنی خودرو به‌طور دقیق‌تر، متشکل از دو موتور الکتریکی بوده که خروجی قدرت آن برابر با ۴۰۲ اسب بخار قدرت و ۶۰۰ نیوتن متر گشتاور خواهد بود. / پرشین خودرو

لامبورگینی ال‌ام ۰۲ (Lamborghini LM002)

حقیقت جالبی که اکثر مردم درباره این شاسی‌بلند فوق‌قدرتمند ایتالیایی نمی‌دانند، این است که دی‌ان‌ای (ژن مایه) آن با هامراج وان مشترک است! در اواخر دهه ۱۳۵۰/۱۹۷۰، دولت آمریکا جزئیات پروژه جدید خود را برای به‌روزرکردن نیروهای زمینی این کشور اعلام کرد که براساس آن باید خودرویی جدید جایگزین جیپ‌های قدیمی اما وفادار می‌شد. لامبورگینی هم یکی از شرکت‌هایی بود که با نمونه اولیه‌ای از چیتا (Cheetah) برای این پروژه نام نویسی کرد. اما اوضاع پیچیده شد و با خروج لامبورگینی از این رقابت، شرکت ای‌ام جنرال آمریکا برنده این مناقصه شد. آنها از این فناوری در ساخت هامر بهره‌بردند و لامبورگینی هم مجبور شد ال‌ام ۰۲ را به خودرویی شهری تبدیل کند که بعدها اسم مستعار رامبو لامبو (The Rambo Lambo) را روی آن گذاشت.

در واقع این خودرو نسخه‌ای زمخت و صحرایی از خودروهای اسپرتی بود که لامبورگینی را با آنها می‌شناسیم. موتور ۵/۲ لیتری با ۱۲ سیلندر خورجینی که قدرت ۴۰۰ اسب‌بخار را برای رامبو لامبو فراهم می‌کرد، شبیه همان موتوری بود که در خودروی افسانه‌ای کنتاچ (Countach) به‌کار رفته بود. برای آن دسته از خریدارانی که فکر می‌کردند ۴۰۰ اسب‌بخار برایشان کافی نیست، امکان سفارش مدل هیولایی رامبو لامبو با موتور ۷/۳ لیتری 12V از طرف شرکت لامبورگینی فراهم شده بود. در حقیقت این موتور یک قایق مسابقه‌ای بود که روی نسخه ارتقا یافته از ال‌ام ۰۲ نصب شده بود!



ولوو تی‌پی ۲۱ (Volvo TP21)



با این‌که تولیدات نظامی ولوو خیلی شناخته شده نیست، اما در سال ۱۹۵۳/۱۳۳۲ این شرکت اقدام به تولید تی‌پی ۲۱ کرد که یک خودروی آفرود جنگی بود. موتور این خودرو ۳/۶ لیتر حجم داشت و دارای شش سیلندر

خطی بود که قدرتی معادل ۹۰ اسب‌بخار را فراهم می‌کرد. ولوو تا سال ۱۹۵۸/۱۳۳۷ حدود هفت‌هزار دستگاه از این خودرو را تولید کرد که برخی از آنها مدل‌های نظامی بودند و رنگ سبز

فیناوختی داشتند و برخی دیگر به‌عنوان خودروی غیرنظامی یا آمبولانس در مناطق ناهموار

مورد استفاده قرار گرفتند.

یو‌ای‌زد ۴۶۹ (UAZ 469)

همه کشورهای بلوک شرق اروپا توجه ویژه‌ای به قوای جنگی خود داشتند و هزینه‌های هنگفتی را روی تجهیزات و خودروهای نظامی گوناگون سرمایه‌گذاری می‌کردند؛ به‌طوری‌که شوروی سابق بزرگ‌ترین تولیدکننده خودروهای نظامی محسوب می‌شد و تولیدات خود را به همه کشورهای کمونیست هم‌پیمانش در سراسر دنیا می‌فروخت. آنها یو‌ای‌زد ۴۶۹ را در سال ۱۹۷۱/۱۳۵۰ به‌عنوان جانشین «جی‌ای‌زد ۶۹» (GAZ 69) تولید کردند.

این خودروی نظامی ساده اما تنومند، شباهت ظاهری زیادی به جیپ داشت. ۴۶۹ خودرویی دو دیفرانسیل بود که از یک شاسی جدید برخوردار بود و موتور دیزلی قدرتمند آن ۲/۵ لیتر حجم داشت و دارای چهار سیلندر به‌صورت خطی بود. اما با این‌که بخش‌های مختلفی از این خودرو نسبت به مدل‌های قبلی بهبود یافته بود، هنوز هم خودرویی خام و زمخت بود!

یو‌ای‌زد ۴۶۹ خودروی بسیار مقاوم و بادوامی بود که سخت‌ترین مسیرهای آفرود و همچنین کاربردهای نظامی را به خوبی تحمل می‌کرد. ظاهر این خودرو ساده بود و سواری دلپذیر و راحتی هم نداشت، اما با این حال بسیار موثر و کارآمد بود. جالب است بدانید که ۴۶۹ همچنان در روسیه تولید می‌شود و هنوز هم در سراسر جهان به‌عنوان یک خودروی آفرود مورد استفاده قرار می‌گیرد.

شورولت کی ۳۰ (Chevrolet K30 US-Army Spec)

این خودرو کلاسیک، تنومند، ساده و بسیار بادوام با امکان انتخاب‌های متنوع از نظر موتوری و توانایی‌های آفرود، ویژگی‌هایی است که فقط در این خودرو دیده می‌شود. شرکت «جنرال موتورز» (GM) در یک بازه طولانی میلیون‌ها دستگاه از این خودرو را تولید کرد و ارتش ایالات متحده چند دهه از شورولت سبز رنگ و «جی‌ام‌سی پیک‌آپ» (GMC Pickup) استفاده کرد. آنها شیفته دوام و قابل اطمینان بودن این خودروها در شرایط جاده‌ای گوناگون بودند. شاید باورکردنی نباشد اما شما می‌توانید هرکدام از این خودروها را خریداری کنید و یک خودروی نظامی واقعی را در پارکینگ منزل خود داشته باشید!



لندروور دیفندر (Land Rover Defender)

لندروور در سال ۱۹۴۸/۱۳۲۷ به‌عنوان یک خودروی آفرود ساده اما کارآمد، هم‌زمان با «جیپ ویلیس» (Jeep Willys) رونمایی شد. در آن زمان اولویت تولیدکنندگان لندروور تولید خودرویی که هم توانایی نظامی داشته باشد و هم توانایی شهری، نبود. اما خیلی زود شروع به صادرات خودروهای خود به سراسر جهان کردند و مشتریان زیادی برای خودروی قوی خود پیدا کردند! به این ترتیب لندروور دیفندر به‌سرعت تبدیل به یکی از خودروهای رایج برای تعداد بی‌شماری از نیروهای نظامی جهان شد.



نسل جدید پژو ۲۰۰۸، بزرگ‌تر و خشن‌تر

یکی از طراحان دنیای خودرو به نام کلبر سیلوا اقدام به انتشار رندر نسل جدید ۲۰۰۸ کرده است. این خودرو تقریباً چراغ‌های مشابه ۲۰۸ کوچک‌تر داشته، اما خب بخش نازک‌ترین چراغ‌ها به پایین سپر نرسیده است. همچنین طراحی عضلانی و قوی‌روی کاپوت، را شاه‌هستیم، / پدال

۱۰ سرباز مامور به شهر

با خودروهایی آشنا شوید که ابتدا برای کاربردهای نظامی طراحی شده بودند،

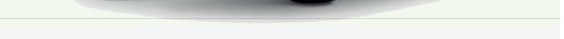
اما حالا مردم عادی هم پشت فرمانشان می‌نشینند

👉 از وقتی وسایل نقلیه موتوری به بخش بزرگی از دنیای نظامی بدل شده‌اند، خودروسازان سراسر دنیا نیز زمان، هزینه و نیروی ویژه‌ای را به طراحی و تولید خودروهای نظامی اختصاص داده‌اند. این تولیدات نه تنها شامل تانک‌ها، نفربرها و خودروهای آبی، خاکی می‌شوند، بلکه همه مدل‌های آفرود (off-road)، از جمله خودروها و موتورهای چهارچرخ ای‌تی‌وی (ATV سرواژه All-Terrain Vehicle) مختص رزم یا شناسایی را نیز در برمی‌گیرد. با پیشرفت رو به رشد این صنعت، فاصله موجود بین خودروهای شهری و نظامی روز به روز بیشتر می‌شود. اما در این مسیر لحظاتی هم وجود داشته است که صنایع خودروسازی شهری و نظامی با یکدیگر تلاقی کرده و باعث به وجود آمدن خودروهایی فوق‌العاده برای استفاده در خیابان‌ها شده‌اند! یک مثال مشخص محصولات جیپ (Jeep) است. تولد این برند در زمان وقوع جنگ جهانی دوم و به دلیل نیاز شدیدی بود که به آن احساس می‌شد. البته این اتفاق فقط به همین برند محدود نشد و مثال‌های زیادی از این دست را می‌توان نام برد. در ادامه با خودروهای شگفت‌انگیز دیگری آشنا خواهید شد که در اصل خودرویی نظامی بوده‌اند و بعد کاربردهای شهری پیدا کرده‌اند.



جیپ ویلیس (Jeep Willys)

خودروهای آفرود همگی بر اثر نیاز به وجود آمده‌اند و جیپ افسانه‌ای ویلیس نیز یکی از بهترین مثال‌ها در پاسخ به این نیاز است. ایده طراحی این خودرو دقیقاً پیش از جنگ جهانی دوم و با هدف تولید خودروهای نظامی سبکی که بتوانند از هر مسیری عبور کنند، شکل گرفت. این خودرو باید به اندازه‌ای مستحکم می‌بود که بتواند در برابر گلوله، انفجار و هر شرایط نامساعد دیگری مقاومت کند. چند سال بعد جیپ در جنگ جهانی دوم مانند اسلحه‌ای قدرتمند برای پیروز شدن در جنگ عمل کرد. تولید اولیه جیپ با کاربرد نظامی از سال ۱۹۴۱/۱۳۲۱ و هم‌زمان با ورود ایالت متحده به جنگ جهانی آغاز شد و چهار سال بعد، پس از ساخت ۶۰۰ هزار دستگاه و ارسال آنها به سراسر دنیا متوقف شد. این خودروی مقاوم و ساده، قدرتی معادل با ۶۰ اسب‌بخار را از موتور کوچک چهار سیلندر ۲/۲ لیتری خود به دست می‌آورد و همچنین دارای طراحی دو دیفرانسیل است که در آن زمان بسیار منحصر به فرد بوده است. اما پس از جنگ نیز این خودروی نظامی توانست جای خود را برای بسیاری از کاربردها در زندگی روزمره باز کند و از یکسל کردن تا شخم زدن زمین مورد استفاده قرارگیرد. حتی برخی مالکان جیپ، آن را به ماشین آلات کشاورزی تغییر کاربری دادند. طی این سال‌ها طراحی منحصر به فرد، زمخت و به‌شدت توانای این خودرو، شرکت جیپ را به یکی از تولیدکنندگان اسطوره‌ای خودروهای آفرود و شاسی‌بلند بدل کرده است.



هامراج وان (Hummer H1)

ارتش ایالات متحده در اواسط دهه ۱۳۶۰/۱۹۸۰ از نوعی خودرو استفاده می‌کرد که ترجمه اسمش به فارسی می‌شود «وسيله نقلیه چرخ‌دار چندمنظوره با قابلیت جابه‌جایی بالا» و طبیعی بود آنها این نام طولانی را به هام‌وی (Humvee) خلاصه کنند! این خودرو در واقع یک شاسی‌بلند نظامی غول‌پیکر بود که توانایی عبور از هر چیزی را داشت و حتی می‌توانست از روی مین‌های زمینی نیز عبور کند! با این که دستور طراحی و ساخت هام‌وی برای مقاصد نظامی صادر شده بود، اما درخواست‌های مداوم برای تولید نسخه خیابانی آن، شرکت ای‌ام جنرال (AM General) را به فکر ورود به بازار پرسود خودروهای غیرنظامی انداخت. سرانجام سال ۱۳۷۱/۱۹۹۲ این شرکت از هامراج وان رونمایی کرد که خودرویی شهری محسوب می‌شد، اما بسیار شبیه نسخه نظامی‌اش بود و حتی همان موتور و ویژگی‌های فنی را داشت. موتور دیزلی ۶/۲ لیتری این خودرو که دارای هشت سیلندر خورجینی (V۸) بود، فقط ۱۶۵ اسب‌بخار نیرو تولید می‌کرد، ولی در عوض گشتاور بسیار زیادی داشت. اساساً تنها تفاوت واقعی بین مدل‌های نظامی و شهری هامر، به تجهیزات داخل کابین آن مربوط بود! مدل خیابانی، اتاقی مجلل‌تر داشت که شامل فناوری تهویه مطبوع هوا، مبلمان و لوازم چرمی و همچنین تجهیزات صوتی پیشرفته بود.

هامراج وان علاوه بر قیمت بالایی که داشت، اصلاً خوشدست نبود و رانندگی با آن بسیار سخت بود. در واقع این خودرو به‌شکلی کاملاً غیرکاربردی، به بزرگی یک خانه طراحی شده بود! در هر صورت این هامر بین آن دسته از کسانی که خواهان یک خودروی متفاوت و باوقار بودند اما به کاربردی و مقرون به‌صرفه بودن آن اهمیت نمی‌دادند، به شدت محبوبیت پیدا کرد.



مرسدس کلاس جی (Mercedes G-Class)

به‌عنوان یک خودروی نظامی، کلاس جی برای بدل شدن از یک خودروی آفرود به شاسی‌بلندی لوکس، راهی طولانی را پیمود. موتور توربوی ۵/۵ لیتری این خودرو دارای هشت سیلندر خورجینی بود و ۵۶۳ اسب‌بخار قدرت داشت. ظاهر جعبه‌مانند و تنومند این خودرو به‌عنوان نشانی از شکوه گذشته آن هنوز حفظ شده، اما همه ملحقات دیگر، لوکس و به‌روز شده‌اند! مرسدس خودروی کلاس جی را در سال ۱۳۵۸/۱۹۷۹ روانه بازار کرد. مدت‌ها پیش از این‌که کلاس جی به یک شاسی‌بلند راحت و لوکس تبدیل شود، خودروی نظامی قابل اعتمادی بود اما متأسفانه در جایی از این مسیر، قابلیت‌های آفرود خود را از دست داد و چیزی بیش از یک نماد برای هزاره جدید از آن باقی‌ماند.



فولکس‌واگن مدل ۱۸۱ «تینگ» (Volkswagen Type181 The Thing)

شرکت فولکس‌واگن این خودرو را مطابق با خودروی فوق‌محبوبش یعنی «بیتل» (Beatle) طراحی و تولید کرد. مدل ۱۸۱ که به نام تینگ (به‌معنی چیز) معروف است، در واقع برای کار راه انداختن طراحی شده بود. فولکس‌واگن خریدارانی را که می‌خواستند از آن به‌عنوان خودرویی ساحلی استفاده کنند، بازار هدف خود قرار داده بود، اما به‌طرز عجیبی در آلمان نازی فراگیر شد! نازی‌ها این خودرو را برای مصارف نظامی به‌کار می‌بردند و به آن «کوبل‌واگن» (Kubelwagen) می‌گفتند. کوبل‌واگن حتی به رقیب آلمانی «جیپ ویلیس» (Jeep Willys) بدل شد. نقشه فنی و موتور این خودرو از روی بیتل برداشته شده بود و کابین بدون سقف آن نیز بسیار شبیه بیتل بود، اما در مقایسه با ظاهر مخفی‌دار و خمیده

بیتل، بدنه تینگ با صفحات صاف و زاویه‌دار ساخته شده بود. این‌طور به نظر می‌رسد که گویی هر کسی می‌توانست در گازاز خانه خود یک نمونه از این خودرو را بسازد و حتی در واقعیت هم خیلی از راننده‌ها، مدل ۱۸۱ را خودشان اصلاح می‌کردند تا به کاربرد مدنظرشان دست یابند!



بیتل، بدنه تینگ با صفحات صاف و زاویه‌دار ساخته شده بود. این‌طور به نظر می‌رسد که گویی هر کسی می‌توانست در گازاز خانه خود یک نمونه از این خودرو را بسازد و حتی در واقعیت هم خیلی از راننده‌ها، مدل ۱۸۱ را خودشان اصلاح می‌کردند تا به کاربرد مدنظرشان دست یابند!